

[Bundgård.]

overproduktionen af forædlede landbrugsprodukter, om smørbjergene, der vokser i fællesmarkedet, og det kunne suppleres med utallige andre ting, f. eks. at Tyskland nu har fået tilladelse til at eksportere 50.000 svin til Polen i kvartalet med tilskud på 2 kr. 50 øre pr. kg. osv., som det blev nævnt i Svend Bergsøes kronik i Politiken i går. Videre kunne man nævne, at det viser sig, at selv inden for EFTA kan visse af fællesmarkedets lande med fordel konkurrere på grund af de subsidier, man giver i fællesmarkedet i dag. Holland har jo arbejdet sig solidt ind på vores engelske marked, hvor f. eks. andelen i sådan noget som dåse-sinker er vokset for Holland, medens den er sunket fra 20 til kun 5 pct. for Danmarks vedkommende i de senere år. Hvad vil der så ske, hvis vi skal ind og konkurrere på lige fod i selve fællesmarkedet, hvor også Frankrig i høj grad har stabiliseret sin produktion af forædlede landbrugsprodukter, hvoraf eksporten er fordoblet i de senere år også til EFTA-landene?

Jeg tror, det er på tide at kule den tale ned om fællesmarkedet som en løsning for dansk landbrug. Hvis vi skal hjælpe dansk landbrug, så er det ad helt andre kanaler. I virkeligheden begår man jo inden for fællesmarkedet nøjagtig de samme fejl, som vi er ved at begå her i landet i øjeblikket med vores landbrugsstøtteordninger; man begår den fejl, at man opretholder en forældet struktur for landbruget, som betyder, at man ikke kan skaffe en rimelig levestandard for de mennesker, der lever af landbrug. Det er umuligt, fordi det er en teknologisk udvikling, det drejer sig om; det er simpelt hen sådan at i kraft af de tekniske hjælpemidler er der mulighed for, at landbrugets produktivitet kan opretholdes af kun 5 pct. af Danmarks befolkning. Hvis man kommer ned på det antal, er der mulighed for en rimelig levestandard for de mennesker; det er der ellers ikke, og derfor må alle de penge, vi i øjeblikket bruger på landbrugsstøtteordninger og lignende — og noget tilsvarende bruger man i fællesmarkedet på en anden led — i stedet for bruges til omskoling og revalidering af landmænd; så blev pengene langt bedre benyttet. De kan bruges til strukturrationalisering og industrialisering af landbruget; det er det, der mangler.

Man må benytte sig af de muligheder, den moderne teknik giver for at omlægge vort landbrug, så behøver man ikke at have nær så mange mennesker beskæftiget. Det er at stikke blår i øjnene på folk, der er beskæftiget i landbruget, når man, sådan som man har gjort fra visse partiers side, anført af hr. Anders Andersen, i de senere år har forsøgt at bilde dem ind, at der var nogen som helst løsning i noget som helst marked for vores landbrug. Det er der ikke, det er helt, helt andre problemer, det drejer sig om.

Også inden for industriområdet vil det jo være en højst tvivlsom fordel for os — det fremgår tydeligt af den rapport, vi har fået — at komme ind i et større europæisk fællesskab, i hvert fald af den karakter, som fællesmarkedet har, og det er langt vigtigere at undersøge, hvilken betydning det har for industrien end for landbruget, fordi strukturen i vores eksport i de senere år er ændret; i 1950 udgjorde industrieksporten kun 35 pct., medens den i 1967 var næsten fordoblet, idet den da udgjorde 62 pct. af vores eksport. Det vil sige, at landbruget har en stærkt faldende rolle. Yderligere må vi gøre os klart, at kun $\frac{1}{5}$ af vores industrieksport går til fællesmarkedslandene, medens der alene til Norden går $\frac{1}{4}$ af den. En optagelse i fællesmarkedet vil altså ikke ændre så forfærdelig meget; tværtimod fremgår det klart af rapporten, at vores råvarepriser vil stige, vi får altså et stigende prisniveau her i landet, hvilket yderligere understreges af, at vi skal medvirke til alle de subsidieordninger til støtte af en forældet landbrugsstruktur, som man har dernede i fællesmarkedet, med det samlede resultat, at forbrugerne kommer til at betale. Den udvikling, som har været godt i gang i den senere tid med stigende byrder på forbrugerne også fra samfundets side, vil altså yderligere blive forstærket af disse markedsforhold, hvis vi går ind på den spøg.

Flere talere har nævnt det såkaldt teknologiske gab, og i den forbindelse erklærer man, at det skulle være afgørende for os at komme ind i et stort europæisk samarbejde. Jeg vil ikke udelukke, at det er vigtigt, at vi får samarbejde med de flest mulige omkring dette spørgsmål; men det er jo i hvert fald en kendsgerning, at Sverige på det teknologiske område og det videnskabeligt-forskningsmæssige område er langt